

OMLAZENÁ VETEŠ

(Karel Scheinpflug: Druhé mládí. Veselohra o třech dějstvích s předehrou. Režisér Karel Vávra. Městské divadlo na Královských Vinohradech)

Karel Scheinpflug, vážný novinář a vážný spisovatel, napsal tentokrát špatnou veselohru. Druhé mládí je básnický omyl a ani autor nemůže považovati svůj střeďeční úspěch za úspěch umělecký. Nová hra nesnese srovnání se staršími pracemi Scheinpflugovými, Mrak i Gejzír daleko přesahují tuto hříčku. Na okraji jakéhosi nástinu nevědecké (protože neurčité) teorie o transplantaci žláz rozvíjí se staroznáma komedie. Snoubenci, párky rodičovské (jedna paní je mateřská, druhá lehkomyšlná a otcové po omlazení jsou záletní), přeušlechtilý rodinný přítel, hloupý detektiv, poběhlíce, jež předstírajíc těhotenství vydírá peníze (děje se za hlučného smíchu), exotický profesor, qui pro quo, skříň, do níž se schová pronásledovaný manžel, situace tolikrát obehnané, omšelé figurky — všechn ten starý inventář nevtipný úhrnem i jednotlivě — přece vyvolal mimo nadání smích. Významná věta: „— a tobě, holka, radím, dej se také omladit, nebo to prohraješ!“ přivodila bouři veselosti a hercům bylo pro hlo-mozný potlesk na několik dlouhých chvil ustati v řeči. Hra se tedy přece líbila, a přesto, či právě pro tento důvod není zbytečné opakovati, že jde o hru špatnou. Vtip je považován za cosi poletujícího, za nějaké barevné světlo, jež může zachrániti lecjakou banalitu a zkrásniti konstrukci i sudovitou. Karel Scheinpflug zasadiv do svojí suché, realistické skladby něco vtipu, neozdobil ji, ale spíše ji znemožnil (aspoň prof. Orlow uprostřed šosaté společnosti byl nepravdivý). Mladí milenci nedělají na scéně nic jiného, než že se překvapují a působí rozpaky starým. Autor připodobnil k nerozeznání otce k synovi, ale i tato osvědčená věc selhala. Jindřich se ne-setkal se Stanislavem na scéně, ani na chvíli nestáli proti sobě a osudná podoba byla komická jen potud, že štvála pana Ludvíka Veverku z kabátu do kabátu. Tu a tam veselohra

Druhé mládí filosoficky povzdychává, avšak i kdyby měla lepší důvody, než má, odpovídajíc takto Steinachovi, Voronovovi, Ahasverům a staré touze po mládí, zůstala by přec nevýznamnou řečí a zbytečným jevištním shonem. Nepřesvědčuje. Není dramatem.

Hráno bylo dobře, neboť celkem šlo jen o reprodukci maloměstáctva. Klement (p. Smolík), Brázda (p. Vávra), písař (p. Zelenka), hostinský (p. Vošahlík), Terezie (pí Bečvářová), Justina (pí Ptáková) — figurky tohoto druhu hrány s dokonalou znalostí. P. Veverka (Jindřich i Stanislav Melichar) patrně na svoji pěst vnesl do hry něco výstřednosti (tu se zdálo, že fakta veselohry, kovaná s menším úsilím o pravděpodobnost, byla by se stala pravdivějšími). Sl. Scheinpflugová svojí prudkou a hbitou scénou zaujala, pí Šlemrová (Týna) byla elegantní. Scéna vystavena nevynalézavě. Režie až na malý nesoulad (v případě p. Veverky) pevně realisticky určovala věci herecké.